

Partea cea Bună ...

de Gelu Arcadie MURARIU

În cursul numeroaselor mesaje creștine pe care le ascultăm prin bisericile noastre, ni se prezintă la modul imperativ o sumedenie de lucruri, pe care "trebuie" să le facem, lucruri care (chipurile) condiționează bunăstarea și progresul nostru spiritual. "Trebuie" ba una, ba alta, în funcție de vederile personale ale vorbitorului, pe care se întâmplă să-l ascultăm. Auzim repetat un "trebuie" rostit cu autoritate de la sine asumată, menit să ne ghideze prin hățușul cerințelor divine. Cu cât mai multe lucruri "trebuie" împlinite, cu atât mai confuz rămâne ascultătorul, incapabil să reconcilieze imperiative care, nu de puține ori, se bat cap în cap.

În contrast cu pletora de "trebuițe" care inundă predici și studii, Isus o asigură pe Marta prin Evanghelie (și pe noi) că, la urma urmei, "un singur lucru trebuiește" (Luca 10:42) - lucrul "sine qua non", care le condiționează pe toate celelalte și care, spre surprinderea Martei, fusese deja găsit chiar de sora ei, Maria. Isus nu ia cu asalt periferia "trebuițelor" de împlinit pentru o viață de ascultare, ci țintește centrul ființei umane, chiar vâna din care "ies izvoarele vieții". Ascultarea nu mai este o chestiune de "trebuie", ci de dispoziție a inimii, de disponibilitate a voinței și dedicare a întregii ființe țelului suprem, când ascultarea devine un mod de viață, în contrast cu un set de porunci de împlinit. A căuta în altă parte pârgurile ascultării ar fi totuna cu a te expune primejdiei de a împlini doar niște "porunci omenești" (Marcu 7:7).

Aici ni se impune exemplul Mariei din Betania, sora Martei. Se pare că Marta a fost sora cea mare în familia celor trei din Betania, gazda, gospodina, poate stăpâna casei, dar numele Mariei a căpătat o întâietate nedisputată în onomastica țărilor creștine. Datorăm Evangheliei originea celor două nume, iar frecvența numelui Maria o datorăm aprobării din partea lui Isus a felului cum se raporta ea la El. Găsim o sută de Marii în orașul în care locuim, înainte de a întâlni o singură Martă dar, din păcate, o sută din ele seamănă perfect cu Marta și ne putem considera norocoși dacă dăm de o singură Marie, care să semene celei din Betania.

Participam cu câțiva ani în urmă la un grup de studiu biblic, împreună cu frați și surori din biserica de care aparțineam pe vremea aceea. Ajunseserăm în studiul nostru la capitolul 11 din Evanghelia lui Ioan și discutam despre cele două surori, Marta și Maria, și despre fratele lor, Lazăr. Întrebam, la un moment dat, pe cei prezenți, "Pe care dintre cele două surori o prețuiți și o admirați, ca model creștin?" Răspunsul a fost unanim, cum era de așteptat, "Pe Maria". Despre ea spunea și Isus că "și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua", în timp ce Martei îi adresa un blând reproș, în aceste cuvinte, "Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu" (Luca 10:41-42).

Întrebarea se voia doar un preludiviu, căci în continuare, ca o paranteză la studiu, am lansat o altă întrebare, adresată doar bărbaților prezenți, "Dacă ați fi trăit atunci și acolo, pe care dintre cele două surori ați fi voit-o de soție?" Din nou, răspunsul a fost unanim, dar cu totul diferit, "Pe Marta!" Dincolo de aspectul anecdotic al divagației mele de atunci, răspunsul la a doua întrebare vorbește cu elocvență despre prioritățile stabilite în viețile noastre, în timp ce răspunsul la prima întrebare reflectă mai mult un ideal, păstrat la nivel mental, dar prea rareori tradus în practică. Meditează un minut la aceste lucruri și, de ce nu, dă un răspuns personal aceluiași întrebări ...

Două surori, atât de deosebite una de alta, reflectând mentalități aparte și o raportare diferită la lucrurile spirituale și cele lumești, trăind în aceeași casă, fără a se cunoaște pe sine și una pe alta. A fost nevoie de prezența lui Isus, ca să forțeze revelarea fizionomiei lor spirituale, după cum numai El o poate face. Învierea lui Lazăr simbolizează cutremurul pe care Isus l-a provocat în viața surorilor lui. Aflăm că Marta nu se cunoștea pe sine însăși, nu știa cine era cu adevărat sora ei Maria și nu-L înțelegea pe Isus, dovadă vie că-L poți servi pe Domnul (nu numai la masă), fiind în același timp pradă îngrijorărilor și frământărilor (Luca 10:41-42) comune tuturor oamenilor. Felul cum ne raportăm la Isus este întotdeauna o chestiune de alegere, după cum o confirmă Maria, care "și-a ales" partea cea bună.

În propria casă, în postura de gazdă, avându-L pe Isus ca oaspete, Maria pare corigentă la capitolul slujire, iar Marta nu pierde prilejul să evidențieze carența ei înaintea Domnului. Frustrarea Martei, cu mânecele suflecate și fața îmbujorată, trudind în bucătăria hârnicii ei înnăscute, contrastează stringent cu poziția Mariei, așezată la picioarele Domnului, cu ochii țintă la fața Lui, ascultând cu toată concentrarea atenției cuvintele vieții veșnice. Atât de aproape de Domnul în spațiu

și, totuși, atât de departe de El în duh - iată drama unui suflet, căreia i se vor lua lucrurile pentru care se îngrijorează și se frământă. Sunt convins că Domnul n-a îngăduit Martei să scape din forța de atracție a harului Său și că a făcut din ziua respectivă pivotul înscrierii ei pe orbita salvării. Pentru Marta, *“partea cea bună”* era încă o alegere pe care *“trebuia”* s-o facă.

Maria, la rândul ei, L-a înțeles pe Isus mai bine decât cei doisprezece ucenici și mai bine decât toți contemporanii Lui. A înțeles că Isus venea nu ca să fie servit, nu ca să primească, ci ca slujească și să dea. Iată-o, deci pe Maria, primind cu toată ființa ei oferta Domnului, alegând partea cea bună a părtașiei la picioarele Sale, pe când toți ceilalți ucenici se așteptau la altceva de la El, speranțe ce aveau *“să le fie luate”*. Maria vedea în Isus pe Mielul divin și înțelegea că urma a fi jertfit pe altarul dreptății lui Dumnezeu. În timp ce Petru se cabra cu indignare la auzul veștii despre patima lui Isus, *“Să Te ferească Dumnezeu, Doamne! Să nu Ți se întâmple așa ceva!”*, Maria săvârșea actul profetic al îmbălsămării trupului Domnului, în casa lui Simon leprosul, act apreciat de Isus ca atare și înregistrat pentru totdeauna pe paginile Evangheliei (Matei 26:12-13). Vasul de alabastru spart de Maria prefigura frângerea trupului lui Isus, frângere care *“trebuia”* făcută (prin alegerea, de bună voie, a lui Isus), îngăduind mirosului salvării să umple lumea cu parfumul ei.

Pentru a obține viața veșnică un singur lucru trebuiește, lucru ce *“trebuie”* ales în defavoarea oricărui altor lucruri. Mântuirea este exclusivistă și nu va tolera nici un rival. Este ușor a servi la masă, ca Marta, dar greu a recepta, fără nici un bruij, mesajul cuvântului veșnic, ca Maria.

“Fiule, dă-mi inima ta” strigă Tatăl ceresc *“și să găsească ochii tăi plăcere în căile mele”* – iată tot ce *“trebuie”*, din punctul de vedere al Cerului. Știu, insistența mea asupra singularității lucrului cerut poate fi răstălmăcită, dar istoria ne dovedește că opusul ei - accentul pus (la alegere) pe un *“trebuie”* sau altul, a dus la fărâmițarea creștinismului într-o puzderie de secte, culte și rătăcirii. Are cineva nevoie de exemple concrete?...